

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ζ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1874.

Τιμή ἐτησίως, Ἀθηνῶν Δρ. 1—

ΑΡΙΘ. 80.

Τιμήται λεπ. 100.

Ἐπαρχιῶν » 120
Τουρκίας » 2—

Ὁ χρυσοῦς φασιανός

Τὰ ὄφραια πτηνὰ, τὰ ὁποῖα παρίστανται εἰς τὰς προκειμένας δύο εἰκονογραφίας, καλοῦνται τὸ μὲν ὁ Χρυσοῦς Φασιανός, τὸ δὲ ὁ Βασιλεὺς Φασιανός. Ὁ πρῶτος εἶναι αὐτόχθων τῆς Κίνας, ἔπου ἔχει μεγάλην ὑπέροχον ὄχι μόνον διὰ τὰ ὄφραια πτερά, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ νόστιμον κρέας του. Ὁ δεύτερος ἀπαντᾷται μόνον εἰς τὰ βορειότατα μέρη τῆς Σινικῆς αὐτοκρατορίας, ἡ δὲ πατρίς αὐτοῦ εἶναι τὰ χιονοσκεπῆ ὄρη τῆς Σουριναγάρ.

Ἡ οὐρὰ τοῦ χρυσοῦ Φασιανοῦ εἶναι μεγαλοπρεπῆς καὶ τὰ δύο κύρια πτερὰ αὐτῆς ἔχουσι μήκος 5—6 ποδῶν καὶ ἐνίοτε 7 καὶ περισσώτερον, ἂν καὶ τὸ σῶμα τοῦ πτηνοῦ δὲν εἶναι μεγαλειότερον τοῦ τῆς ὄρνιθος.

Εἶναι δύσκολον νὰ περιγράψῃ τις ἀρκούντως τὴν ὀφραιότητα καὶ λαμπρότητα τῶν πτερῶν τοῦ πτηνοῦ

Ὁ βασιλεὺς φασιανός.

τούτου—τὸ λευκὸν καὶ μαῦρον χρῶμα ἰδίως εἶναι τόσο ἀρμονικῶς συμπλεγμένα μετὰ τῶν ἄλλων χρωμάτων καὶ πρὸς ἀλληλα, ὥστε ἀποτελοῦσιν ἐν τῶν ἀξιοθαυμαστοτάτων ἀντικειμένων τῆς ὄψεως.

Ἡ φύσις οὐδαμοῦ ἀλλοθι φαίνεται, ὅτι ἐκθέτει καταφανέστερον τὴν ἐντεχνονδισθεῖτησιν τῶν χρωμάτων, ἔσον εἰς τὰ πτερὰ τῶν πτηνῶν τῆς.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀφραίου τούτου πτηνοῦ εἶναι λευκὴ μετὰ τινος ταινίας βαθέως μελαίνης. Ὁληὴ ἡ βράχιν καλύπτεται μετὰ λαμπρὰ πτερὰ καθαροῦ χρυσοκιτρίνου χρώματος, ἔχοντος κατὰ τὰ ἄκρα βαθὴ μελάν τὸ στήθος καὶ ἐν γένει τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν εἶναι ἑλαφροῦ χιονοειδοῦς χρώματος, ἀπολή-

γουν δὲ εἰς βαθὺ μέλαν. Τὰ ὑπὸ τὰ δύο μεγάλα πτε-
ρὰ τῆς οὐρᾶς μέρη εἶναι μαύρα, ποικιλλόμενα ὑπὸ
κηλίδων χρυσοειδῶν ἀλλ' εἰς αὐτὰ τὰ μεγάλα πτερὰ
τῆς οὐρᾶς ἡ ποικιλία καὶ ἀρμονικὴ διάθεσις τῶν χρω-
μάτων εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἀδυνατεῖ γὰρ τὴν περι-
γραφήν τις διὰ λέξεων.

Τὸ κρέας τοῦ φασιανοῦ εἶναι περίφημον διὰ τὴν
τροφεὴν καὶ νόστιμον αὐτοῦ, ὅθεν καὶ πανταχοῦ εἶ-
ναι ἐπιζήτητον.

Ὁ φασιανὸς ἦτο γνωστὸς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους
Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους. Ὁ Ἰάσων μυθολογεῖται ὅτι
πρῶτος μετεκόμισε τὸ πτηνὸν τοῦτο ἐκ τῆς Κολχί-
δος, ὅπου ὑπέγηγε πρὸς ζήτησιν τοῦ χρυσοῦ θέρματος·
ἔκτοτε δὲ διεδόθη καὶ ἤδη εὐρίσκεται καθ' ὅλην
τὴν Εὐρώπην.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.

Ὁ ἥλιος ὅπως φαίνεται διὰ τηλεσκοπίου.

Ἴσως ἀπορήσωσιν οἱ πρεσβύτεροι καὶ γελασώσιν
οἱ μικροί μας· ἀναγνῶνται ἀναγνώσκοντες τὴν ἐπι-
γραφήν αὐτήν. Τί! ἀστρονομικὰ εἰς τὴν ἑφημερίδα
τῶν Παιδῶν; Ἀστρονομίαν διὰ μικρὰ παιδιά! Καὶ
διατί ὄχι ἀστρονομίαν διὰ τὰ παιδιά; μήπως τὰ παι-
διά δὲν εἶναι ὄντα λογικὰ; δὲν ἔχουσι νοῦν δυνάμε-
νον νὰ συλλαμβάνῃ καὶ νὰ καταλαμβάνῃ καὶ ἀστρο-
νομίαν; Βεβαίως καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά δύνανται νὰ
μάθωσι πολλὰ πράγματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν Ἀ-
στρονομίαν, ἀρκεῖ νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς αὐτὸ εἰς γλῶσ-
σιν ἀπλήν καὶ κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς τὰς δι-
δακτικὰς αὐτῶν δυνάμεις, ὥστε νὰ δύνανται νὰ τὰ
ἐγνωθῶσιν.

Ἡμεῖς θέλομεν προσπαθῆσαι καὶ ἐπιζήσομεν ὅ-

τιὰ τὸ κατορθώσωμεν νὰ παραστήσωμεν τὰ πράγ-
ματα τοιοῦτοτρόπως, ὥστε οἱ μικροί μας ἀναγνώ-
σται νὰ μὴ ἔχωσιν αἰτίαν νὰ παραπονῶνται, ὅτι δὲν
τὰ ἐγνωθῶσι. Καὶ πρῶτον μὲν θέλομεν ἀρχίσαι μὲ
τὸν ἥλιον.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἥλιον ὅπως
φαίνεται διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.

Ὁ ἥλιός μας εἶναι τὸ μεγαλοπρεπέστατον ὄλον
τῶν εἰς ἡμᾶς φαινόμενων οὐρανόθεν σωμάτων,

Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὑπῆρξαν ἄνθρωποι,
οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον ἐνώπιόν του καὶ τῆν προσέφε-
ρον θεϊαν λατρείαν· διότι ἐπίστευον, ὅτι ἦτον ἡ πηγὴ
παντὸς ἀγαθοῦ ἐπὶ τῆς γῆς—πρακτικῶς ὁ ἥλιος ἦτον
ὁ Θεὸς τῶν, Ἄλλ' ὅσα μεγαλοπρεπέως καὶ ζωαγόνος
καὶ ἀν' ἡμεῖς ὁ ἥλιος, εἶναι μ' ὄλον τοῦτο καὶ αὐτὸς
κτίσμα καὶ ἡ θεωρία καὶ σπουδὴ του πρέπει νὰ δι-
δηγῆ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν Πλάστον αὐτοῦ
τε καὶ ὄλου εὐὸ Σύμπαντος.

Ἀπόστασις τοῦ Ἡλίου ἀπὸ τῆς Γῆς.

Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν οἱ μικροί μας ἀναγνῶσται πό-
σον μεγάλη εἶναι ἡ ἀπόστασις τοῦ Ἡλίου ἀπὸ τῆς
Γῆς ἄς ὑποθέσωμεν

1) ὅτι μία σφαῖρα ῥίπτεται ἀπὸ τῆς γῆς μας ἐκ-
τινος πυροβόλου, καὶ ὅτι ἡ σφαῖρα αὕτη τρέχει 400
ὄρδας ἢ 1200 πόδας κατὰ πᾶν δευτέρον λεπτόν
τῆς ὥρας, ἡ σφαῖρα θὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἥλιον μό-
νον μετὰ 13 ἔτη! ὁ δὲ χρόνος τοῦ πυροβόλου θὰ ἀ-
κουσθῇ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Ἡλίου, ἂν ὑπάρχουν
τοιοῦτοι, ἐξ ἡμέρας ὑστερώτερον! διότι ὁ ἦχος τρέ-
χει βραδύτερον τῆς σφαίρας τοῦ πυροβόλου.

2) Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ βραχίον ἐνδὲ παιδίον
εἶναι τόσο μακρὸς ὥστε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ἥλιου,
καὶ ὅτι πραγματικῶς ἀπλώνει αὐτὸν καὶ θέτει τὴν
χειρὰν τε ἐπὶ τοῦ ἥλιου, πόσα ἔτη νομίζετε ὅτι θὰ διέλ-
θωσιν ἕως οὗ νὰ αἰσθανθῇ τοὺς πόνας τῆς καύσεως; Μὲ
ἄλλους λόγους, πόσα ἔτη θὰ χρειασθῇ τὸ αἰσθημα τοῦ
πόνου διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τῆς καιομένης χειρὸς διὰ
τῶν νεύρων τοῦ βραχίονος μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ
παιδίου καὶ τὸ κάμῃ νὰ αἰσθανθῇ ὅτι καίεται ἡ
χειρὸς του; Πρέπει νὰ ζῆσῃ ὑπὲρ τὰ 130 ἔτη διὰ νὰ
διέλθῃ τὸ αἰσθημα τοῦτο 91 ἑκατομμύρια μιλίων καὶ
φθάσῃ μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου! Πόσον μεγάλη λοιπὸν ἡ
ἀπόστασις! καὶ ὅμως αὕτη εἶναι μὴδὲν συγκρινόμε-
νη μὲ ἄλλας ἀποστάσεις, ὡς θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον.

Μέγεθος τοῦ ἥλιου.

Ὁ ἥλιος, ὅπως παρουσιάζεται εἰς τὸν οὐρανὸν
ἄσαν ἡμέραν, δὲν φαίνεται πολὺ μέγας—ὀλίγον

τι μεγαλύτερος από την οελήνην. Δὲν ἔχει δρω: αὖτω τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἥλιος εἶναι πραγματικῶς ἐν ἑκατομμύριον καὶ δικοσσίας πενήντα χιλιάδας φο: ρὸς μεγαλύτερος τῆς γῆς μας, φαίνεται δὲ τούτου μικρὸς ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ἀποστάσεως· διότι ἀν ὑποθέσωμεν τὴν διάμετρον (διάμετρος εἶναι εὐθεία γραμμῆ, ἣτις ἀρχεται ἀπὸ ἐνὸς σημείου τῆς ἐπιφανείας μᾶς σφαιρας, διέρχεται διὰ τοῦ κέντρου αὐτῆς καὶ κατατᾶ ἄχρι τοῦ ἀντικρῶ μέρους τῆς ἐπιφανείας) τῆς γῆς ἐνὸς δακτύλου μακρὰν, ἢ τοῦ ἡλίου θὰ ἦναι τριῶν δακτύλων, ἢτοι ἐννέα ποδῶν ἢ 108 δακτύλων! Ἐὰν ἢ γῆ ἐβάλλετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡλίου, θὰ ἐχρειάζετο μέγα καὶ ἰσχυρὰς δυνάμεις τηλεσκοπίων ἵνα τὴν διακρίνῃ ὡς μικρὸν σημεῖον ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ γίγαντος ἡλίου.

Ἐλξίς ἢ ἑλκτικῆ καὶ ἀπόκεντρος δύναμις.

Παρατηρήθη, ὅτι ἅπαντα τὰ οὐράνια σώματα ἔχουσι κοινὰς δύο δυνάμεις· μίαν, ἢ ὑποία σύρει ὅλα τὰ πράγματα πρὸς τὸ κέντρον των, καὶ αὐτὴ καλεῖται ἑλξίς, ἢ ἑλκτικὴ δύναμις, καὶ ἄλλη, ἣτις τὰ ἀπωθαί—τὰ σπρώχνει μακρὰν—καὶ αὕτη ὀνομαζέται ἀπόκεντρος δύναμις. Αἱ δύο αὗται δυνάμεις ἔχουσιν ὀρισμένας σχέσεις πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν μεταξὺ των σωματίων ἀπόστασιν. Εἶναι δηλ. μεγαλύτεραι ἢ μικρότεραι ἀναλόγως τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ἀποστάσεως των σωματίων. Διὰ τὸ εὐρωμεν λοιπὸν πόσον μεγάλη εἶναι ἢ ἑλκτικὴ δύναμις τῆς ἡλίου, ἄλλο δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν εἰμῆ νὰ ζυγίσωμεν ἐν πρᾶγμα· διότι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἡμεῖς ὀνομάζομεν βάρος, δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰμῆ ἢ ἑλκτικὴ δύναμις τῆς γῆς. Ἀφοῦ δ' εὐρωμεν πόσον ζυγίζει, γνωρίζομεν δὲ καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ μεγέθους μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς καὶ τὴν ἀπόστασιν, κάμνομεν τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν καὶ αὕτως εὐρίσκομεν αὐτήν. Οὕτω λοιπὸν μία ἐπιστολῆ, ἢ ὅποια ζυγίζει εἰς τὴν γῆν μας $\frac{1}{2}$ οὐγγίαν, εἰς τὸν ἥλιον θὰ ζυγίῃ 4 4 τόνους, ἢτοι 3,000 δακάδας. Καὶ διατί; διότι ἢ σφαῖρα τοῦ ἡλίου εἶναι 1,350,000 μεγαλύτερα τῆς σφαιρας τῆς γῆς· ἐπομένως ἢ ἑλκτικὴ τοῦ δυνάμεις εἶναι ὑπερβαύματος.

Κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην ἀνθρωπὸς τις μετρίως βάρους, 60 δακάδων, ἀ: ὑποθέσωμεν, θὰ ζυγίῃ εἰς τὸν ἥλιον 20,000 τόνους! (ἀκολουθεῖ)

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΛΑΤΕΡΟΣ

Δίηγημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Στρασβούργου.

(Συνέχεια 18 φύλλον Ἰουνίου ἀριθ. 78.)

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των νομφίων μαγίστη ἐπε-

κράτει ἡσυχία εἰς τὸν οἶκον των δύο μικρῶν μας φίλων. Ἡ μήτηρ ἑκάθητο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἐλισάβετ κλαίουσα — ὄχι μόνον ὁ ἀποχωρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τὸ προαισθημα μελλούσης τινὸς ταραχῆς ἐπιφέρει συνήθως θλίψιν εἰς τὴν ψυχὴν. Ὁ πατὴρ εἶναι σοβαρὸς, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἔχασαν τὴν συνήθη αὐτῶν ζωηρότητα — ὅλοι ἀναζητοῦν τὴν εὐχαρίαν, ζωηρὰν καὶ εὐτυχῆ Ἐλισάβετ· ἀκόμη καὶ ὁ πτωχὸς σκύλος Βέλλας περιεφέρετο μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω ὡς νὰ τῷ συνέδη μέγα κακόν! Πόσον ἢ παρουσία ἐνὸς εὐπειθοῦς, ζωηροῦ καὶ καλοῦ παιδίου καθιστᾶ ἁλόκληρον τὴν οἰκογένειαν εὐτυχῆ, καὶ πόσον ἀπεναντίας ἀπειθὸς καὶ κακὸν παιδίον πληροῖ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τοῦ μὲ πικρίαν καὶ λύπην!

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψαν ὁ Δανιὴλ, ἀλλὰ μόνος. Ἐόθις ἀπὸ τῆς πρώτης σιγμῆς, καθ' ἣν ἐφθασεν εἶχε μακρὰν καὶ ἰδιαιτέραν συνέντευξιν μετὰ τοῦ πατρὸς, καὶ ἢ συνομιλία των ἐφαίνετο πολὺ σπουδαία, καὶ ἐπέχουσιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς λοιπὴν ἐκφρασιν. Ἡ μήτηρ προσέτι ἐφαίνετο περὶφρονεῖς, ὥστε τὰ παιδία ἤρχισαν νὰ ὀκοπεύωνται διὰ κατὰ τὸ κακὸν ἔτρεχον. Ὅθεν ἀπεφασίσαν νὰ τὸ μάθωσιν ἀπὸ τὴν μητέρα.

—Τί τρέχει;—ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Μαρτίνος, — τί τρέχει; καλὴ μου μητὴρ! τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ἤλλαξεν ἀφότου ἦλθεν ὁ Δανιὴλ· μήπως συνέδη τίποτε εἰς τὴν ἀδελφὴν μας; Εἰπέ μας, μητὴρ, εἰπέ μας τί τρέχει, διότι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἡσυχάσωμεν.

—Ὅχι τώρα, τέκνα μου, — ἀπεκρίθη ἢ μήτηρ χαϊδεύουσα τοὺς υἱοὺς τῆς, οἱ ὅποιοι εἶχον ῥίψει τοὺς βραχίονας των περὶ τοῦ τραχήλου τῆς, — ὄχι σήμερον· ἄλλοτε δταν ἑλκικωθῆτε θὰ μάθητε τὰ πάντα.

— Αὐτὸς ὁ Δανιὴλ, οὐτὸ εἶπον, ὅτι θὰ ἐπιφέρῃ κακὸν εἰς ἡμᾶς, — εἶπεν ὁ Οὐλάτερος. Διατί νὰ μὴ φέρῃ τὴν Ἐλισάβετ; Πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀπὸ ἡμᾶς; νὰ εἶδῃ τί γίνεται.

Ἐνῶ δὲ ἢ οἰκογένεια εὐρίσκετο εἰς τὴν ἄησυχίαν ταύτην, συνέδη καὶ ἄλλο τι, τὸ ὅποιον ἐκηρύξετο τὴν ταραχὴν των. Ὁ πατὴρ, ὅστις ἦτον ὑπάλληλος δικαστικὸς, μετατέθη ἀφηνίδως εἰς Βερολίνον, ὁλόκληρος δὲ ἢ οἰκογένεια ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγαπητὴν των οἰκίαν καὶ τὸν κῆπον, μετὰ των ὁποίων ἦσαν ἠνωμένοι τόσαι γλυκεῖαι ἀναμνήσεις, καὶ νὰ συνοδεύσῃ τὸν πατέρα εἰς τὴν νέαν του θέσιν.

Διὰ τὰ δύο παιδία ἢ μεταθεσις αὕτη ἦτο καλὴ, διότι θὰ ἠδύναντο ν' ἀκολουθήσωσι τὰς σπουδὰς των εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου, ὅπου κατ' ἄλλον τρόπον δὲν εἶχον τὰ μέσα νὰ σπουδάσωσιν· ὅθεν ἔχαιρον διὰ τοῦτο.

Ὁ Μαρτίνος καὶ Οὐάλτερος ἦσαν καλὰ παιδιά, καὶ λοιπὸν πρὶν ἀναχωρήσωσιν ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγωσιν καὶ ἀποχαιρετήσωσιν τὸν παλαιὸν τῶν διδάσκαλον, τὸν καλὸν γέροντα Ἀρθούρον, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ σχολεῖον ἐσοῦδασαν τόσα ἔτη, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπεργγάπων.

—Τί θὰ γείνης; Μαρτίνε! ἠρώτησεν ὁ καλὸς γέρον.

—Ἀγαπῶ νὰ σπουδάσω διὰ νὰ γείνω διδάσκαλος, —ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετριοφρόνως.

—Ἐξάφριον, ἀλλὰ πολὺ δύσκολον ἐπάγγελμα, —παρετήρησεν ὁ διδάσκαλος. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ κατασταθῆ; ἄριστος καὶ πιστὸς, καὶ σὲ εὐχομαι ν' ἀποκτήσῃς πολλοὺς μαθητάς, οἱ ἅποιοι νὰ σὲ χαροποιήσωσιν ὅσον καὶ σὺ ἐχαροποιήσῃς ἐμέ.

—Καὶ σὺ δὲ, κῆρ Οὐάλτερ, τί σκοπεύεις νὰ γείνης; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος τὸν ἄλλον παῖδα.

—Μ' ἀρέσει νὰ γείνω ἱεροκήρυξ, —εἶπεν ὁ Οὐάλτερος.

—**Α!**—Εἶπε μειδιῶν ὁ διδάσκαλος, —λοιπὸν τὸ στρατηγικὴν ἀπεχαιρέτησας διὰ παντός. Ἐνήμεζον, ὅτι ἐσκόπευες νὰ γείνης στρατηγός. Ἄλλ' ὅμως καὶ ὡς ἱεροκήρυξ δόνασαι νὰ γείνης καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν ὑπακούῃς εἰς τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ, ὅπως οἱ στρατιῶται ὑπακούουσιν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων τῶν, καὶ ὑπερασπίζουσαι τὴν τιμὴν καὶ τὴν βασιλείαν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρός σου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐναντίον πάσης κακίας καὶ πονηρίας διὰ λόγου, δι' ἔργου καὶ μάλιστα διὰ τοῦ παραδείγματος καθ' ἑλθὼν σου τὴν ζωὴν, θὰ γείνης χρησιμώτερος εἰς τὴν πατρίδα σου καὶ τὸν κόσμον παρὰ τὸν κάλλιστον τῶν στρατηγῶν, καὶ μετὰ τὴν μάχην τῆς ζωῆς ταύτης θέλεις λάβει στέφανον αἰωνίου δόξης. Εἶπε ὁ Κύριος νὰ σὲ ἐνισχύτῃ, ὥστε νὰ προσένητε χαρὰν εἰς τοὺς γονεῖς σας, διότι εἶναι ἀξιόλογοι ἄνθρωποι. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου,» εἶναι ἡ πρώτη ἐντολὴ μὲ ὑπόσχεσιν. Μὴ λησμονήσητε, ὅταν ἐλιχωθῆτε καὶ γείνητε ἄνδρες, ὅτι ἀκίμη εἶσθε τέκνα τῶν γονέων σας. Ποτὲ μὴ λησμονήσητε τοῦτο. Καὶ τώρα, τέκνα μου, ὑπάγετε καὶ ὁ Θεὸς νὰ ἦναι μαζὺ σας καὶ νὰ σὲ διαφυλάτῃ ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρεθῆτε.»

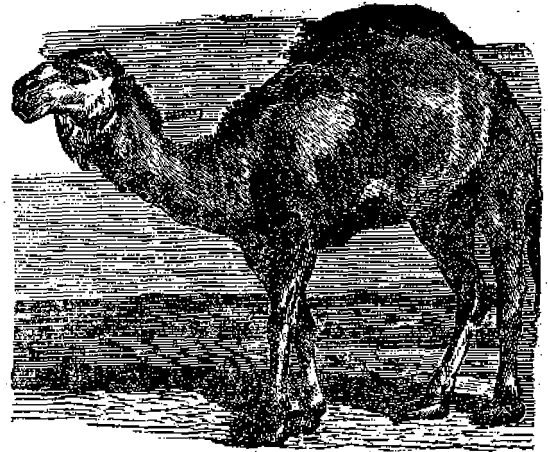
—Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν! ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς μητρὸς, καθ' ἣν στιγμήν ἀνεχώρουν ἀπὸ τὴν παλαιὰν οἰκίαν.

—Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν! ἐπανελάβεν ὁ πατήρ, καθὼς ἐξῆλθον τῆς κωμοπόλεως τῶν. Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν νέαν μας κατοικίαν. (ἀκολουθεῖ.)

ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ.

«Τίς εἶναι φίλος ὡς ἐγώ;» εἶπεν ἡ Σκιδ πρὸς τὸ Σῶμα. «Δὲν σοι ἀκολουθεῖ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς; —εἶτε μὲ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου, εἶτε μὲ τὸ φῶς τῆς Σελήνης, ποτὲ δὲν σε λησμονῶ.

Ἄληθῶς, εἶπε τὸ Σῶμα, εἶσαι μετ' ἐμοῦ καὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς Σελήνης, ἀλλὰ ποῦ εἶσαι ὅτε οὔτε Ἥλιος οὔτε Σελήνη φέγγει ἐπ' ἐμέ;

ΚΑΜΗΛΟΣ ΑΡΑΒΙΚΗ.

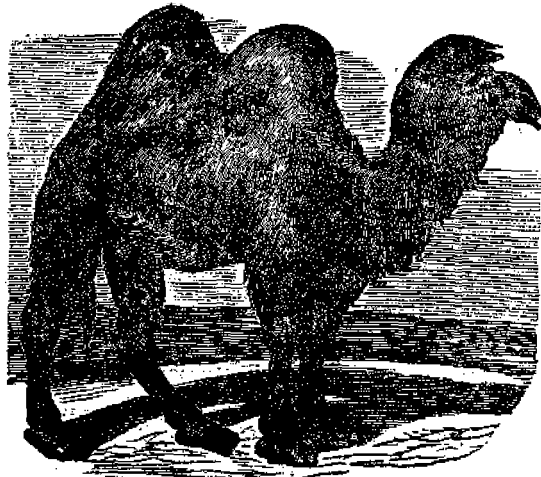
Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώσταις δὲν εἶδον πιθανὸν ποτὲ κάμηλον. Εἰς τοὺς τοιοῦτους αἱ παροῦσαι εἰκονογραφεῖαι δίδουν ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ ἀφελίμου τούτου ζώου.

Δύο καὶ μόναι παραλλαγὴ τῆς καμήλου ὑπάρχουσιν, ἡ Ἀραβικὴ καὶ ἡ Βακτριανή. Ἡ πρώτη ἔχει ἓνα μόνον ὄβον, ἦτοι καμπύραν, ἡ δευτέρα δύο. Ἡ πρώτη εἶναι μεγαλειτέρα καὶ ταχύτερα τῆς δευτέρας, καὶ τὴν μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ ἵππου, ὅθεν καὶ *δρομάς* ὀνομάζεται. Ἡ δευτέρα μικροτέρα ἀλλ' ἱσχυρότερα καὶ χρησιμεύει ὡς ἀχθοφόρον ζῶον σηκώνουσα πολλάκις μέχρι 400 ἀκαθῶν βάρους.

Ἡ κάμηλος εἶναι τὸ μόνον ζῶον, τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσκεται, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, εἰς ἀγρίαν κατάστασιν. Εἶναι δ' ἐν χοίρει εἰς τὰς ἀμμώδεις καὶ ἐρήμους χώρας τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς καὶ τὰς Καναρίους νήσους.

Ὁ Ἀραφ χρεμαστὴ τὴν ὑπαρξιν καὶ εὐζωίαν του εἰς τὴν κάμηλον διότι αὐτὴ τῇ διδοὶ τὴν τροφήν τε διὰ τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ κρέατός της, καὶ ἐκ τοῦ μαλλίου της κατασκευάζει τὰ φορέματα καὶ τὰς σκηνὰς του· ἡ ζῶνὴ καὶ τὰ σκευῆτά του προσέτι κατασκευάζονται ἐκ τοῦ δέρματός της.

Ἡ κάμηλος εἶναι τὸ πλοῖον τῆς ἐρήμου, διότι διὰ τῆς διαβαίνουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ μεταφέρουσι τὰ ἐμπορεύματά των διὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐρήμων ἐκείνων τάπων, ἔπου ἔπτοι καὶ ἡμίνοι ἀδυνατοῦν νὰ ὀδοιπορήσωσιν. Ὁ ποῦς τῆς καμήλου εἶναι πλατὺς καὶ ἀκαλὸς καὶ ἐπιτήδειος νὰ πατῆ ἐπὶ τῆς ἄμμου χωρὶς νὰ βοθίζηται. Ἐχει δὲ ἡ κάμηλος μέρος ἰδιαιτέρον ἐντὸς τοῦ στομάχου τῆς, τὸ ὅποιον μεταχειρίζεται ὡς δεξαμενὴν, καὶ ἀφοῦ τὸ γεμίση, ἀνελίξῃ ἐξ αὐτοῦ καὶ κατα-

ΚΑΜΗΛΑΥΣ ΒΑΚΤΡΙΑΝΗ.

παύει τὴν δίψαν τῆς, ὅταν δὲν εὐρίσκη ὕδωρ. Ὁ ὄβος προσέτι τῆς καμήλου εἶναι χρησιμώτατος, διότι ἑσάκις οὐμῆ νὰ μὴ εὐρη τροφήν ἐπὶ πολὺ, τὸ σῆμά τῆς τρέφεται ἐκ τοῦ πάχους τούτου, διότι δὲν εἶναι εἰμὴ πάχος, ὅθεν καὶ ὀλιγοστεύει καὶ ἐξαλείφεται κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πάλιν ἀνανεοῦται ἀφοῦ εὐρη τροφήν. Πρὸς ἀσφάλειαν ἀπὸ θηρία καὶ ληστὰς οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐρήμων ἐκείνων ταξιδεύουσι—κατὰ μεγάλας οὐνοδείας ὀνομαζομένας, *Κερθῶνια* Εἰς μίαν τοιαύτην οὐνοδείαν ἐμπόρων, μεταβαίνόντων εἰς Αἴγυπτον χάριν ἐμπορίας, ἐπώλησαν, ὡς γνωρίζετε, τὸν Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ του.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΪΣΤΟΡΙΚΑ.

Α Σ Ι Α.

Ἡ Ἀσία εἶναι μία τῶν πέντε μεγάλων μερῶν τῆς ἡρᾶς, τὰ ὅποια καλοῦνται ἀπὸ τοὺς γεωγράφους *Ἡπειροί*. Εἶναι δὲ ἡ μεγίστη, ἡ πολυανθρωποτάτη καὶ σπουδαιοτάτη ὄλων διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς.

Ἡ Ἀσία ὑπῆρξεν ἡ κοίτη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἰς αὐτὴν ὑπάρχουσι εἰς ὅψιστα τῶν ὀρέων, αἱ εὐφορώταται γαῖαι καὶ ἡ μεγίστη ποικιλία κλίματος.

Ἐκ τῆς ἱστορίας μαυθάνομεν ὅτι ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπέ-

ρασαν ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἡ πιθανότης εἶναι μεγάλη ὅτι καὶ οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς μετέβησαν ἐκεῖ ἐκ τῆς Ἀσίας.

Ὅτι οἱ Γόθοι, Γερμανοὶ, Κέλται, Κίμβροι, Γαλάται, Σλαῦοι, Λαπλανδοὶ, Φίννιοι, καὶ ἄλλοι ἤλθον ἐκ τῆς Ἀσίας, ἡξεύρομεν ἐν μέρει μὲν ἐκ τῆς γλώσσης των, ἐν μέρει δ' ἐκ τῆς ἱστορίας.

Αἱ ἀρχαιόταται καὶ τὰ μέγιστα καλλιεργημένα γλῶσσαι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀσίαν. Εἰς τὴν Ἀσίαν χρεωστοῦμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τὸ Ἄλφασθῆτόν μας Ὁ πολιτισμὸς προσέτι ἤρχισεν εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ἡ ἐξημέρωσις τῶν ζῶων καὶ ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν κατοικιδίων εἰδῶν ὡς λ. χ. τοῦ προβάτου, τοῦ βοῦ, τοῦ ἵππου, τοῦ οὐλοῦ κλ., χρεωστοῦται, εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς καὶ ἡ χρῆσις τῶν δημοτικῶν καρπῶν: τοῦ σίτου, τῆς κριθῆς καὶ λοιπῶν ὀφείλονται εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐκ τῆς Ἀσίας ἤλθον ἄνθρωποι καὶ ἐδίδαξαν τοὺς Εὐρωπαίους, ὅτινες ἐτρέφοντο ἀπὸ καρποῦ, ῥίζης καὶ βαλάνου, πῶς νὰ καλλιεργῶν τὸν σῖτον καὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἄρτον.

Αἱ τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι προσέτι ἤρχισαν νὰ καλλιεργῶνται κατ' ἀρχάς εἰς τὴν Ἀσίαν.

Οἱ κάλλιστοι καρποὶ τῆς γῆς, ὡς π. χ. αἱ σταφυλαὶ, τὰ πορτοκάλια, ῥόδινα, καρύδια, σῦκα, αἱ ἐλαῖαι, τὰ ἀμύγδαλα, τὰ κάστανα κτλ. ἤλθον ἐκ τῆς Ἀσίας.

Ἡ ποίησις οὐ μόνον ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς, ἀλλὰ καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐν Ἀσίᾳ—τὸ ἐμπόριον, ἡ νομισματοποιία, τὰ διάφορα εἶδη τῶν κυβερνήσεων ἀπὸ τοῦ ἀπολύτου μοναρχικοῦ μέχρι τοῦ δημοκρατικοῦ ἤρχισαν καὶ ἐκαλλιεργήθησαν εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ὅλαι αἱ μυθολογίαι τῶν Εὐρωπαίων, Ἀφρικανῶν καὶ Ἀμερικανῶν εἶναι μηδαμινὰ παραβαλλόμεναι μὲ τὰς ἐκπληκτικὰς διηγήσεις περὶ κοσμογονίας τῆς Ἰνδίας, Θιβητίας καὶ Χαλδαίας. Πόσον σπουδαία λοιπὸν ἡ ἱστορία τῆς Ἡπείρου ταύτης, καὶ πόσον καλὸν πάντες νὰ τὴν γνωρίζωμεν! (Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΘΑΡΑΙ ΧΕΙΡΕΣ.

Εἰς τὴν ἀλὴν τοῦ σχολείου ὑπῆρχεν ἀντλία εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Ἐρρίκος ἔτρεχε πολλάκις τῆς ἡμέρας διὰ νὰ πλύνῃ τὰς χεῖρας του. Τοῦτο ἦτο νέα ἰδέα τοῦ Ἐρρίκου, ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν εἶχε τὰς χεῖρας ῥοπαρὰς, ἀλλ' αἴφνης ἤρχισεν νὰ λαμβάνῃ ἰδιάζουσαν τινα ἐπιμέλειαν περὶ αὐτῶν.

• Ἀδελφί πλύνει τὰς χεῖράς σου τόσο συχνά;

ἤρώτησεν ὁ Ἄστων, ὅστις ἦτο παιδίον πολὺ περὶερρον.

«Διὰ νὰ γείνω δυνατὸς,» ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος ἀμέσως.

«Καὶ ἔμπορεῖ τάχα τὸ ὕδωρ νὰ μᾶς κάμη δυνατούς;» ἤρώτησεν ὁ Ἄστων.

«Αἱ καθαραὶ χεῖρες δύνανται,» — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἢ Βίβλος; τὸ λέγει.

«Μὲ τὰ σωστά σου τὸ λέγεις;» ἤρώτησεν ἐκ νέου ὁ Ἄστων.

«Μάλιστα,» ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, «ἢ Βίβλος λέγει, «Ὁ καθαρὸς τὰς χεῖρας θέλει ἐπαυξῆσαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ.» «Ἐγὼ τὰ δοκιμάζω.»

«Οὐδέποτε ἤκουσα τοῦτο πρότερον,» — εἶπεν ὁ Ἄστων μετ' ἐκπλήξεως: «ὅς' αὐτὸ φαίνεται ἢ μήτηρ μου μ' ἐρωτᾷ πάντοτε, «Εἶναι αἱ χεῖρές σου καθαραὶ; Ἄστων!» ὅθλω νὰ γείνω καὶ ἐγὼ δυνατός.»

«Λοιπὸν ἔχε τὰς χεῖράς σου πολὺ καθαράς καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ εὐκόλον πρᾶγμα,» — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

Ὁ μικρὸς Ἄστων δὲν ἦτο πολὺ βέβαιος περὶ τούτου· ἀλλ' ὅμως ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τοῦ σχολείου εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τὴν Λουίζαν καὶ τὴν Μαρίαν, τὰς ἀδελφάς του, «Ἐμαθα σήμερον,» — εἶπεν εἰς τὴν Λουίζαν, — ἕνα τρόπον νὰ γείνη τις δυνατός!»

«Πῶς,» — ἤρώτησεν ἡ Λουίζα.

«Ἐὰν ἔχῃ τὰς χεῖράς του καθαράς,» ἐφώνησεν ὁ Ἄστων μετ' ἔμφασιν, — Ἡ Βίβλος τὸ λέγει.

Ἡ Λουίζα ἐγέλασε, καθὼς καὶ ἡ Μαρία.

Εἰς τὸ γεῦμα ὁ Ἄστων τὸ ἀνέφερεν εἰς τὸν πατέρα του, καὶ εἶπε καὶ τὸν στίχον ἐκ τῆς Γραφῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρρίκος τὸν εἶχε διδάξει.

«Ὅσον λαμβάνεις τὰς λέξεις κατὰ γράμμα,» — εἶπε χαμογελάσας ὁ πατὴρ του.

«Τί ἐνοεῖς μὲ τὸ κατὰ γράμμα;» — ἤρώτησε τὸ παιδίον.

«Καθὼς ἐκφράζουσι αἱ λέξεις,» — εἶπεν ὁ πατὴρ. Οὗτος ὁ στίχος, ὡς φαίνεται, ἐκφράζει, ὅτι αἱ καθαραὶ χεῖρες θέλουσι σοὶ δώσει σωματικὴν δύναμιν. Ἄλλ' ἡ γλῶσσα εἶναι μεταφορικὴ, καὶ ἐνοεῖ ἄλλο παρ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αἱ λέξεις ἐκφράζουσι.

«Ποῖον εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο;» ἤρώτησεν ὁ Ἄστων προθύμως.

«Ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ, — ἐνθυμεῖσαι, — ἠύχθη νὰ τῷ δοθῇ καρδία καθαρά, ἐνῶ βεβαίως καρδία πλυμένη μετὰ σαποῦνι, ἀλλὰ καρδία ἐγὴν καὶ ἄκακος. Καθαραὶ χεῖρες λοιπὸν ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἐνοίαν ἢ τὴν χεῖρες, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἐνοχοὶ ποταπῶν καὶ πονηρῶν πράξεων, — χεῖρες, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται εἰς τὸ καλὸν καὶ εὐγενές. Καρδία καθαρά κάμνει χεῖρας

καθαράς, ἢ δὲ ῥυπαρά κάμνει χεῖρας ῥυπαράς. Ἐὰν κρατῆς τὰς χεῖράς σου ἀπὸ τοῦ κακοῦ, καὶ μηδέποτε πράττης ἀδικίαν· ἐὰν τὰς κρατῆς καθαράς καὶ ἀγνάς θὰ γίνεσαι καθημερινῶς δυνατώτερός εἰς πᾶσαν καλλὴν ὁδόν, — εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Τοῦτο καλεῖται ἠθικὴ, ἢ χριστιανικὴ δύναμις, καὶ εἶναι ἡ καλλίστη δύναμις, εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀνατρέφει καὶ γυμνάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ καλόν.

Ὁ Ἄστων, ὅστις εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς τε προσηλωμένους εἰς τοὺς τῷ πατρὸς τα, ἐνῶ ὠμίλει, «Βλέπω,» — εἶπεν, — «ὅτι ὅσον καθαρώτεροι προσπαθοῦμεν νὰ ἦμεθα, τοσοῦτον εὐκαλύτερον ἔμποροῦμεν νὰ ἦμεθα καθαροί. Ὅσον συχνότερον πράττομεν τὸ καλόν, τόσο εὐκολωτέρα γίνεται εἰς ἡμᾶς ἡ ἐκτέλεσις του. Ἦνθα ἐνόησα.»

«Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον,» — εἶπεν ὁ πατὴρ, — θὰ γινώμεθα δυνατώτεροι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθημερινῶς, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν εὐγενῆ χριστιανικὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς μᾶς ἐπλάσας.»

«Πόσον λυπηρὸν εἶναι νὰ εὐρίσκαται τις εἰς πλάνην εἰς τὰ πράγματα τὰ ἀφορῶντα τὸν Θεόν,» — εἶπεν ἡ Λουίζα ἡσυχῶς πρὸς τὴν μητέρα της.

«Θὰ εἶπω εἰς τὸν Ἑρρίκον τί ἀληθῶς σημαίνει ἡ φράσις αὕτη,» — εἶπεν ὁ Ἄστων, «δηλ. τὸ νὰ μὴ πράττῃ τις ποτὲ πράξεις ῥυπαράς, καὶ θὰ τὴν ἔχω ὡς γνωμικὸν, λέγων «χεῖρες καθαραὶ.»

«Ὅσον φρονῶ καὶ ἐγὼ,» — εἶπεν ἡ μήτηρ μειδιῶσα «Ὁ καθαρὸς τὰς χεῖρας θέλει ἐπαυξῆσαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ.» (Ἰωβ, ιζ'. ν.)

ΜΥΘΟΣ. — ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Ἐκαμάριον πετώσα μετὰ χάριτος πολλῆς

Ἐν πτερύγων της τὰ κάλλη μία νέε χρυσαλλίς,

«Καὶ τὴν σταύθουσαν στολὴν μου διαμήσατε,» ἐφώνησε

«τὴν στολὴν μου, τὴν ὁποῖαν εἰς τὸν κόσμον φέρω μόνη.»

«Δὲν μου λέγετε τίς ἄλλος εἴμπορεῖ νὰ καυχῆθῃ

«Ὅτι δύναται ἔς τὸ κάλλος μὲ ἐμὲ νὰ συγκρίθῃ;...»

«Ὅχι, ὅχι, τὸ κηρύττω εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλος

«Ἐγὼν ὅτι ἐγὼ ἔχω λάβει χάριτας καὶ κάλλος...»

Μόλις εἶχε σιωπήσει, ὅτε βλέπ' ἀπὸ μακρῶν

Πρὸς αὐτὴν πετώσαν αἴφνης μίαν μέλισσαν μικράν...

Καὶ ἰδοὺς αὐτὴν μετὰ φρικῆν καὶ ἀποστροφῆν φωνάζει,

«Ὡ! τί εἶν' αὐτὸ τὸ τέρας τὸ ὁποῖον πλησιάζει!...

«Καὶ μοῦ εἶπεν πῶς ἔχει τόσας χάριτας!! ἀλλὰ

«Ἦνθα βλέπω ὅτι δια εἶναι ψεῦδη παχυλά»

«καὶ ἡ μέλισσα δὲν εἶναι, παρὰ ἐν ἀρχαῖον τέρας.

«Ποῦ καταμολύνει πάντα καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀέρας!...

Ἡ δὲ μέλισσα εἰς ταῦτα ἀπεκρίθη παρρηθῶς,
 Ὅχι δὲως οὐ δόξαν ὑπὸ ἄλλου προσβλήθη,
 Ἦτοι μὲ φωνὴν καὶ ὕβριν, ἀλλὰ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν·
 «Ἐλα, φίλη, νὰ σοῦ δείξω τὴν μικρὰν μου κατοικίαν...

«Παρατήρησέ την, ... βλέπεις πόσον εἶναι καθαρὰ;
 «Κ εἰς τὴν τάξιν των· βαλμένα εἶναι ὅλα μὲ γὰρ;
 «Κύτταξε αὐτὰς τὰς θέσεις, φίλη μου, εἰς τὰς ὁποίας,
 «Ἐχω διὰ τὸν χειμῶνα ἀρκετὰς ζωτροφίας...

«Ἀπὸ τὰς τροφῆς ἐκείνας ἴσ' ἀφθόνως καὶ ἐγὼ,
 «Καὶ τὴν τροφήν εἰς τοὺς ἀνθρώπους γλυκυτάτην χορηγῶ...
 «Ἴσως εἶναι ἡ μορφή μου ἀμοιρότατος, ἀλλ' ὅμως
 «Ὅλοι λέγουν δὲ εἶμαι φιλεργὸς καὶ οἰκονόμος...

«Ἄλλ' ἔσθ' ἡ ὁποία τόσον μὲ περιρροεῖς;
 «Σὲ δὲν ἤμωσα ποτέ μου νὰ σὲ ἐπαινῇ κανεὶς!
 «Διὰ τοῦτο δὲας λέγεις κατ' ἐμοῦ κατηγορίας,
 «Δὲν τὰς θεωρῶ διόλου ἀπαντήσεως ἀξίας.

«Μίαν ὅμως νὰ σοῦ δώσω συμβουλήν ἐπιθ' ὑμῶν
 «Τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν καὶ ἀλήθειαν τιμῶ
 «Εἶναι ἀλλοῖος ἐκεῖνος, ὅστις δίδει σημασίαν
 «Εἰς τοῦ σώματος τὰ κάλλη καὶ μισεῖ τὴν ἐργασίαν...»
 Π. Λ. Φ.

ΜΙΚΡΟΣ ΤΙΣ ΗΡΩΣ.

Παιδίον τι, τὸ ὁποῖον ἠγάπα μὲ δὴν τὴν καρδίαν
 του τὸν Χριστὸν, ἦεν ἡμέραν τινα εἰς τὸ δωμάτιόν
 του προσευχόμενον, δὲε ὁ πατήρ του, ὁ ὁποῖος ἐμί-
 σει τὴν θρησκείαν, εἰσήλθε καὶ εἶπεν ἀμέσως πρὸς
 αὐτὸ, νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ προσεύχηται, προσέειπε,
 «Ἐάν σὲ εὖρω πάλιν προσευχόμενον, θά σὲ διώξω
 ἀπὸ τὴν οἰκίαν.»

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ πατήρ ἐπιστρέψας ἀπὸ
 τὰς ἐργασίας του εὗρε πάλιν τὸν υἱὸν του γονυκλι-
 τῆ καὶ ἀμέσως τὸν εἶπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

Τὸ παιδίον, ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν μητέρα του καὶ τὴν
 ἀδελφὴν του, ἠτοιμάζετο νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διατα-
 γὰς τοῦ πατρὸς του, δὲε ὁ πατήρ του κλαίων τῷ εἶ-
 πεν, «Ἰωάννη, δὲν θά ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν,
 εἶσαι μικρὸς ἤρως.»

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαγωγῆς ταύτης τοῦ παιδὸς
 ἦεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἔγεινε καὶ ὁ πατήρ του ἄν-
 θρωπος προσευχῆς.

ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ.

Ἡμεῖς θαυμάζομεν, καὶ δικαίως, τὸν βαθμὸν τῆς
 λεπτότητος, λειότητος καὶ ὠραιότητος, εἰς δὲν ἔφθα-
 σαν ἡ ἀνθρωπίνη τέχνη· ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὰ τὰ καλ-
 λιστα καὶ ἐντελέστερα ἔργα αὐτῆς φαίνονται χου-
 ὀροσιθῆ καὶ ἄμοιρα καλλονῆς παραβαλλόμενα μὲ τὰ
 ἔργα τῆς φύσεως· τὴν ἀνακάλυψιν τῆς διαφορᾶς ταύ-

της χρειαστοῦμεν εἰς τὸ μικροσκοπίον. Ἴδοθ' μερικὰ
 παραδείγματα. Ἐάν ἐξετάσωμεν διὰ τοῦ μικροσκο-
 πείου τὴν λεπτοτάτην βελόνην, βλέπομεν αὐτὴν ὁ-
 μοιάζουσαν μὲ ἀνώμαλον βίβδον σιδήρου, ἐνῶ τὸ
 κέντρον τῆς μελίσσης διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐργαλείου πα-
 ρουσιάζει καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μήκος ἐπιφανῆσαν λειο-
 τάτην, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνωμαλίας, καὶ τελειώ-
 νει εἰς ἀδιόρατόν τι ἄκρον.

Ἡ λεπτοτάτη κλωστή, ἣτις κατασκευάζεται διὰ
 τῆς ἐντελεστάτης μηχανῆς, φαίνεται ὑπὸ τὸ μικροσκο-
 πιον χονδροτέρα καὶ ἀνωμαλιωτέρα τῶν κοινῶν σχι-
 νίων ἐκ κανίθειας— ἐνῶ ἢ ὑπὸ τοῦ μεταξοσκώληκος
 κατασκευαζομένη κλωστή οἰδεμίαν καθ' ὅλον τὸ μῆ-
 κὸς τῆς παρουσιάζει ἀνωμαλίαν ἢ ἀνισότητά πύχους.

Αἱ μικρόταται σιγμαι, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ
 κίωμεν μὲ κονδύλιον, φαίνονται ἀνώμαλοι δίσκοι,
 ἐνῶ τὰ εἰς τὰ περὰ τῶν ἐντόμων στήγματα παρου-
 σιάζονται ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς κυκλικὰ.

Ἡ λεπτοτάτη ζωγραφία παρουσιάζεται ὑπὸ τὸ μι-
 κροσκοπίον τραχεῖα καὶ ἀνώμαλος, ἄμοιρος καλλο-
 νῆς περὶ τὰ τὴν τέχνην καὶ τὸν χρωματισμὸν, τὸ δὲ
 ὠραϊότατον βερνίκιον φαίνεται ἀπλῆ ἀνωμαλία ἐνῶ
 ὅσον περισσότερον καὶ ἀκριβέστερον ἐξετάζομεν τὰ ἔργα
 τοῦ Θεοῦ, τοσοῦτον εὐρίσκομεν αὐτὰ ἐντελέστερα,
 ἀμίμητα.

Εἰς τὰ ἅπαιρα εἶδη τῶν ἐντόμων ὁποῖα ἀναλογίᾳ,
 ἀκρίβεια, ὁμοιόμορφον καὶ συμμετρίᾳ εἰς ἅπαντα τὰ
 ὄργανα! Ὅποια ἀφθονία χρωμάτων ἐπὶ τῶν σωμα-
 των, τῶν πτερῶν, καὶ τῶν κεφαλῶν, τῶν τε πτηνῶν
 καὶ ἐντόμων! Πόσον ὕψηλὴ ἡ τελειότης! πόσον ἀ-
 μίμητος ἡ σιελπνότης! πόσον ἐξαιρετὰ ἅπαντα τὰ ἔρ-
 γα τοῦ Θεοῦ! Ὅλα ἐγένοντο μὲ σοφίαν καὶ ἀγαθό-
 τητά καὶ ἡ θεωρία καὶ ἐξέτασις αὐτῶν πρέπει νὰ μᾶς
 κινή εἰς θαυμασμὸν καὶ ἀγάπην πρὸς αὐτὸν.

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ;

Μία διδασκάλισσα ἐνὸς Κοριακοῦ σχολείου, ἠρώ-
 τησε μίαν φορὰν τὰ κοράσια τῆς τάξεώς της, εἰς
 ποίαν ἡλικίαν ἔπρεπεν οἱ ἄνθρωποι νὰ δώσωσι τὴν
 καρδίαν των εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ γείνωσιν εὐσεβεῖς
 Χριστιανοί; Ἐπαύθ' ὁ ἐκεῖνα ἐσιώπων, ἡ διδασκά-
 λισσα ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ αὐτὰ, ἀρχίσασα ἀπὸ τοῦ με-
 γαλειτέρου.

— Τί λέγεις οὐ, Μαρία, πότε πρέπει νὰ δώσω-
 μεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν;

— Ὅταν ἡμεθεῖς 13 ἐτῶν, —εἶπεν ἡ Μαρία,

— Σὺ δὲ Ἰωάννη, πότε νομίζεις;

— Ὅταν ἡμεθεῖς 10 ἐτῶν, —εἶπεν ἐκεῖνος.

—Και σὺ, Σουσίαν, τί νομίζεις περὶ τούτου;

—Ὅταν ἤμθα 6 ἐτῶν, — ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Τελευταίον ἤλθε καὶ εἰς τὴν νεωτάτην ἐκτὴ κλάσει.

—Ὡ δὲ, μικρά μου Λουίζα, πότε νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ προσφῶμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν; ἠρώτησεν ἡ διδασκαλίσα.

—Εὐθὺς ἀφοῦ αἰσθανθῶμεν, ὅτι εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ, καὶ γνωρίσωμεν ποῖος εἶναι ὁ Θεός! — εἶπεν ἡ Λουίζα.

Πόσον ὠραία καὶ πόσον πιστὴ ἡ ἀπόκρισις! Ναί, εὐθὺς ἀφοῦ αἰσθανθῆ τις ὅτι εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ γνωρίσῃ τίς εἶναι ὁ Θεός, ἦτι εἶναι Θεὸς ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν, δύνανται καὶ πρέπει νὰ δώσῃ τὴν καρδίαν του εἰς αὐτὸν καὶ θὰ γείνη ἀληθὴς καὶ εὐσεβὴς Χριστιανός.

Ἑλληνικὴ Φιλόμενος Ἑταιρία
ὕπὸ τὸν τίτλον «Παλλάς».

Οἱ ἅπανταχοῦ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἑφημερίδος τῶν Παιδῶν γνωρίζουσι πόσον κακὸν εἶναι ἡ ἀμαρτία καὶ πόσον ὠφέλιμα τὰ γράμματα. Ἡ παροιμία «ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπελέκητον,» εἶναι ἀληθὴς, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι παντοῦ ἤρχισαν ἤδη νὰ συσταίνουσι σχολεῖα, διὰ νὰ σπουδάσῃ τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι καὶ οἷται ν' ἀποφεύγουν τὰ κακὰ τῆς ἀμαθείας.

Εἰς τὰ πλεῖστα Κράτη τῆς Ἑβρώπης ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ λαοῦ γίνεται δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου καὶ εἰς τὰ περισσότερα μέρη οἱ νόμοι ἀναγκάζουσι τοὺς γονεῖς, ἐπὶ ποινῇ πρόστιμου, νὰ στέλλουσι τὰ τέκνα των εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα μέχρι τοῦ 13—14ου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Εἰς τὴν Τουρκίαν οὗτοι ὑπάρχουσι πολλοὶ ἐθνικότητες καὶ πολλὰ θρησκείματα ἢ Κυβέρνησις δυσκολεύεται νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ μέτρον τοῦτο. Ὅθεν ἐκάστη ἐθνικότης εἶναι ἠναγκασμένη νὰ προμηθεύῃ τὰ μέσα τῆς ἐκπαίδευσως εἰς τὰ τέκνα τῶν ἰδίων τῆς μελῶν.

Εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην εὐρίσκονται καὶ οἱ Ἕλληγες, οἱ διεσπαρμένοι καθ' ὅλην τὴν τουρκικὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ πρὸς πλήρωσιν τῆς σπουδαίας ταύτης ἀνάγκης, συνέστησαν πρό τινοσ καιροῦ ἅπανταχοῦ σύλλογος πρὸς ἐξέυρεσιν πόρων, διὰ τῶν ὁποίων νὰ συστήθῃσι καὶ διατηρῶνται σχολεῖα παντοῦ οὗτοι ὑπάρχουσιν Ἕλληγες.

Τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω τίτλων σύλλογος, ὅστις συνεστήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ σκοπὸς δὲ αὐτοῦ εἶναι γενικώτερος — νὰ βοηθῆ δηλ. τὰς ἀλλαγὰς ἀδυνατοῦς ἑλληνικὰς κοινότητας πρὸς ἴδρυσιν καὶ διατήρησιν σχολείων, καὶ ἀποτεῖνεται πρὸς τοὺς ἅπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης Ἕλ-

ληγας καὶ ἰδίως εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἑλλάδι νὰ τὸν βοηθῶμεν.

Ἰδόντες ἐκ τοῦ σύννεγγος τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῶν συλλόγων τούτων ἐν Τουρκίᾳ συνιστῶμεν τὸν περὶ οὗδ' ὁ λόγος σύλλογον οὐ μόνον εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυσιν τῶν ὁμογενῶν μας ἐν Τουρκίᾳ.

Δίκαιον εἶναι ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, ὅτι εἰς τὰ οὐδα πῶς συσταίνονται σχολεῖα δύνανται νὰ φοιτῶσι καὶ παιδιὰ ἄλλων ἐθνικοτήτων, οἷον Ἑβραίων, Γούρκων, Ἀρμενίων καὶ Φράγκων, χωρὶς νὰ πληρῶνται διδασκίται ὡστε διὰ τῆς συστάσεως τῶν σχολείων τούτων ἐκτείνονται τὰ καλὰ τῆς μαθήσεως εἰς ἅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀνατολῆς.

Τὰς συνεισφορὰς των δύνανται νὰ πέμπωσι διὰ τοῦ Ἐπαρχοῦ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶ ἐσωτερικῶν.

Οἱ ἐπόμενοι μικροὶ συνδρομηταὶ μας, οἵτινες ἔλυσαν τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἠξιώθησαν τῶν ἑξῆς βραβείων.

- 1) Εὐδαλία Βεργίδου ἐκ Δεμερδεσίης — Ἱερὰ Γράμματα χρυσοδεμένα.
- 2) Θεολόγη Δερεμπέτης — ἐκ Δεμερδεσίης — Ταμσιόν.
- 3) Ἀσπασία Ἰωαννίδου, ἐκ Ἀθηνῶν — Πρωτεύματα.
- 4) Ὀμηροῦ Πεντζιπέρης ἐκ Δεμερδεσίης — Θεμέλια τῆς Ἱστορίας.
- 5) Ν. Ι. Δημητριάδης, ἐκ Ἀλεξανδρείας, Θεμέλια Ἱστορίας.
- 6) Γ. Ραμάνος, Σύρου, Θεμέλια Ἱστορίας.
- 7) Ἐβρδικὴ Σταματόπουλου, Ἀθηνῶν, (The infant's Magazine 1871.)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ὅ,τι ν' ἀντικρύσῃ πρὸς με ἤθελε τὴν τόλμην ἔχει,
περιπαίξω, καὶ ὅ,τι πράξῃ
ν' ἀντιπράξω.
καὶ θὰ μεταφέρω τόσον, ὅσον ἀπ' ἐμοῦ ἀπέχει
δίχως θέσιν ἢ ν' ἀλλὰτῃ
ἢ ν' ἀλλὰτω. Σ.

ἹΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Εἰς ποῖον μέρος τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς ἀπαντῶμεν κατὰ πρῶτον τὴν φράσιν «Ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων,» ἥτις ἰσχυρῶς δυναμὶς μετὰ τὴν Ἑβραϊκὴν λέξιν *mechah*;
- 2) Πότε καὶ παρὰ τίνοσ ἐγινέθη κατὰ πρῶτον ἡ εἰδωλοκρατία μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν;
- 3) Ποία διδάσκει γυνὴ μεταξὺ τῶν Ἑβραίων ἐκτενήθη ἀπὸ λέπραν ἕνεκα τῆς ἀλαστονείας τῆς;